

TOMAS VENCLOVA

UGNYJE

ugnyje ugnyje ugnyje ugnyje ugnyje
kur erdvė pasitraukia į šalį ir lenkiasi laikui
mano sielą išbrauk sunaikink ne mane manyje
kad išaukštintas niekas patyręs nežemišką taiką¹
būtų žiežirba krislas brūkšnys ir spraga ugnyje

vandeny vandeny vandeny vandeny vandeny
po imperijos kupolu sklidinu šalčio ir aido
tu šiandieną mane dar gini ir kitiems dalini
tenegrįšiu namo nepažink neregėk mano veido
kur aštuonetas tiltų siūbuoja žvarbiam vandeny

po žeme po žeme po žeme po žeme po žeme
kur suyra akmuo ir begarsis upokšnis išlieka
kur subręsta žiema ir netenka spalvos žaluma
kūnas traukias į peleną pelenas traukias į niekad
ir iš niekad į niekad srovena ertmė po žeme

tamsumoj tamsumoj tamsumoj tamsumoj tamsumoj
mūsų oras retėja ir mūsų materija sklaidos
viskas parengta mirčiai kada prasiskleidžia skiemuo
ir juoduoja įspaustos į nesantį popierių raidės
štai šitoj tamsumoj štai šitoj aklumoj

*Venclova, Tomas. Tankėjanti šviesa: Eilėraščiai. – Chicago: Algimanto Mackaus Knygų
Leidimo Fondas, 1990.*